

0423 – 23. april

Jeg er blitt korsfestet med Kristus. Gal 2: 20

Alt det som hører inn under det vi kaller kjødet, d. v. s. det gamle menneske, er ikke bare dømt til døden, men også, gjennom at vi er forenet med Kristus, virkelig korsfestet.

Der er mennesker som mener de er omvendt og tror på Gud. På visse områder har de kanskje også begynt å leve et nytt liv. Bruker nå Ordet, og gjør enkelte kristelige gjerninger. Men de både fortsetter i, og forsvarer en viss kjødelighet. Det kan være gjerrighet eller selvsikkerhet, kjødelige lyst, hat eller annet tilsvarende.

Disse vet dette er synd, men dekker seg bak sin frihet, og fortsetter i dette de holder fast på. Ja, aksepterer og forsvarer dette. Men slike mennesker bedrar seg selv. Og de lyver om sitt hjertes tilstand, når de taler om sin tro og sin fred.

Så er noen blitt en sann kristen, og virkelig begynt i Ånden. Men de fortsetter ikke å korsfeste kjødet. De lar isteden lystene sine slippe til i livet sitt. På ny godtar og forsvarer de en eller annen form for synd.

Disse har fullført i kjød. Troen, freden med Gud og en god samvittighet kan vi ikke beholde – samtidig med at vi slipper til en eneste synd, og forsvarer den. «Dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø. Men hvis dere ved Ånden dør legemets gjerninger, skal dere leve».

Med disse ordene forkynner apostelen en konkret dom, og viser at dette å døde kjødet ikke er en sak hvor det står hver enkelt fritt om vi vil gjøre det, eller ikke. Hvis vi i det hele tatt vil beholde livet, og ikke gå evig fortapt, må vi nødvendigvis forholde oss til dette. Ja, så snart vi er kommet til Kristus, må vi straks ta farvel med det gamle syndens vesen. Vi må begynne et nytt liv i Kristi fotspor, og aldri mer vende oss fra dette til syndens tjeneste på ny.

Det er underlig å legge merke til hvordan det hos en kristen virkelig viser seg at det gamle mennesket er blitt korsfestet med Kristus. Det er nemlig blitt slik hos en kristen at uansett hvordan livet arter seg, enten det går godt eller dårlig, må hans gamle menneske dødes, så lenge Ånden bor og arbeider i ham.

Når Peter trofast følger sin Frelser, da dødes daglig den gamle jøden i ham. Han forvandles mer og mer fra sitt gamle vesen, til likhet med sin Herre Kristus.

Så ser vi han blir oppblåst og selvsikker, og derfor blir overlatt til å siktes av Satan. Vi ser han faller og forneker sin Frelser. Da gråter han bittert. Gråter som et barn som har fått ris. Da dødes hans egenkjærlighet og selvsikkerhet.

Så ser vi ham igjen for Rådet i Jerusalem, hvor han står fast og bekjenner Kristus. Da blir han hudstrøket. Da dør han bort fra denne verden. Da dødes også kjødet, det gamle menneske.

Men så ser vi hvordan menneskefrykt tar overhånd i ham, i Antiokia, så han «hykler». Da får han en skarp irettesettelse av Paulus.

Uansett hvordan det går med denne herlige Peter, må han altså tuktes og dødes. Ja, så lenge en kristen er oppriktig og følger sin Frelser, må han dødes.

For nå er selve synden hans største plage. Er jeg rik, og derfor fristes til å danne meg et Paradis på jorden, begynner å pleie kjødet og leve mer verdslig. Da blir jeg kraftig straffet av Ånden, blir virkelig redd for min rikdom og lette liv. Det tynger meg mer enn når jeg var fattig.

Og går det ikke slik, men jeg tvert imot følger kjødets lyst og søker det gode liv i verden, da blir det virkelig åndelig død for meg. Er jeg fattig og lider av legemlige plager, men holder meg til Herren, da dør jeg fra verden hver dag. Har jeg store åndelige gaver, og er virksom på det området. Har mange års erfaring, lys over nåden og evner, langt ut over brødrene, og derfor vil nyte en viss ære og berømmelse, – Å, dette er selve giften! Da vekker Ånden meg opp, og jeg blir redd, som for selve helvete.

Er jeg trofast og våken i bønn, og strir mot synden. Vil forkaste både synd og berømmelse. Vil, både i det skjulte og åpenbare virkelig alvorlig gå inn for å være den beste på alle områder. Men mitt jeg vokser på dette. Jeg fryder meg i dette, jeg har en hemmelig glede nettopp i mitt alvor. Å, pass deg! Det er selve helvete! Jeg blir virkelig redd for dette.

Ser jeg nå at all denne gode kampen kan oppblåse meg, så slutter jeg kanskje med å våke og be, og kjempe for det som er godt. Og gir isteden kjødet mer frihet. Men da hopper jeg jo rett fra asken til ilden. Da kjenner jeg helt konkret min skyld og dommen over den.

Gjør så all denne tukten at jeg blir opprørt mot evangeliet, slår all trøst fra meg og sier: «Jeg er ingen kristen. Det ser ikke ut som om nåden kan få innta meg». Ja, da er det igjen kjødet som raser gjennom vantroen. Igjen får jeg ingen ro – før jeg på ny lar meg tukte til jeg ydmykt mottar nåden bare som nåde.

Vi ser igjen og igjen at uansett hvordan det går med en kristen, så blir han dødet. Det er dette som er å være blitt korsfestet med Kristus.

Så sier du kanskje: «Hvordan skal jeg forstå dette? Skal jeg virkelig refses og tuktes hvor jeg enn vender meg? Hvordan skal jeg da oppføre meg? Skal jeg ikke få hvile og ro noe sted?» Svar: Jo, men bare ett eneste sted – i Herren! «Den som roser seg, han skal rose seg i Herren!» Den som vil ha ro og glede, skal finne den i Herren – i Herren selv, i hans rettferdighet, godhet og trofasthet!

All annen fryd og ros refses såvel av Ånden som av Guds klare ord. «Ja, da må jeg jo gjerne dø straks», sier du. Ja, slik er det for en som er blitt korsfestet. Dette er det korsfestede livet. Er jeg stille på korset, så lider og dør jeg. Er jeg ikke stille, men vrir og vender meg, sliter og drar, så lider jeg bare ennå mer.

Her er ikke noe bedre enn bare å være stille. Underordne oss Den Hellige Ånd. Se på Jesus og strekke oss etter det som er der oppe. Må Herren selv gi oss nåde til dette! Amen.